

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 266/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Luciou Anovčinovou, Štefánikova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 89/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 89/2011 porušené boli.

2. [REDACTED] a [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie každému z nich v sume po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] trovy konania v sume 330,04 € (slovom tristotridsať eur a štyri centy) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Lucie Anovčinovej, Štefánikova 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 89/2011.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 Cb 89/2011 sa začalo podaním žaloby zo strany sťažovateľov v júni 2011, ktorou sa domáhajú proti žalovaným výmeny vadných vecí (plastové okná a dvere). Okresný súd v júli a novembri 2011 rozhodol o vyrubení súdneho poplatku zo žaloby a následne o jeho vrátení pre nedôvodné vyrubenie.

3. Prvé pojednávanie vo veci sa konalo vo februári 2012, následne bolo vo veci v máji 2012 nariadené znalecké dokazovanie, ktoré bolo ukončené v novembri 2012 a okresný súd znalecký posudok v decembri 2012 zaslal stranám sporu na vyjadrenie.

4. V roku 2013 okresný súd rozhodol o znalečnom a vo veci vykonal pojednávania v marci, júni (na ktorom bol vypočutý znalec) a septembri 2013 (ktoré bolo odročené z dôvodu nariadenia ďalšieho znaleckého dokazovania). V novembri 2013 okresný súd uznesením nariadil ďalšie znalecké dokazovanie a ustanovil znalca a v decembri 2013 svojím ďalším uznesením zrušil ustanovenie znalca a na vypracovanie znaleckého posudku ustanovil znaleckú organizáciu.

5. V auguste 2014 okresný súd uznesením rozhodol o predĺžení lehoty ustanovenej znaleckej organizácii na podanie znaleckého posudku do 20. marca 2015.

6. V máji 2015 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok, ktorý bol v júni 2015 zaslaný na vyjadrenie stranám a v novembri 2015 okresný súd rozhodol o znalečnom.

7. V roku 2016 okresný súd nariadil aj vykonal vo veci pojednávania, a to v apríli 2017, ktoré bolo odročené z dôvodu výsluchu znalcov, a v júni 2017, na ktorom boli vypočutí znalci. Ďalšie pojednávania nariadené v roku 2016 boli zrušené, a to pojednávanie nariadené na september 2016 (zo zdravotných dôvodov na strane sťažovateľov) a pojednávanie nariadené na december 2016 (z dôvodu nástupu sudkyne na materskú dovolenku).

8. V apríli roku 2017 podali sťažovatelia predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola vybavená ako neopodstatnená. Ďalšie pojednávanie vo veci je nariadené na 19. máj 2017.

9. Podľa sťažovateľov sa konanie vedené okresným súdom, ktoré ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvá už skoro 6 rokov a nie je právoplatne skončené, vyznačuje neprimeranými priet'ahmi porušujúcimi nimi označené práva.

10. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie nimi označených práv (základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 os. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 89/2011, prikáže okresnému súdu v označenom konaní konať bez priet'ahov a prizná každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a náhradu trov konania.

11. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 266/2017-16 z 24. mája 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

12. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. 1 SprV 404/2017 z 15. júna 2017 doručeným ústavnému súdu 19. júna 2017, v ktorom opísal chronológiu jednotlivých úkonov vykonaných okresným súdom v posudzovanom konaní a uviedol:

„V danom prípade ide o skutkovo zložitú vec, ktorá si vyžadovala odborné posúdenie a opakované (znalec a znalecká organizácia) znalecké dokazovanie.

Vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu je potrebné uviesť, že v konaní bolo niekoľkokrát potrebné predlžovať termín vyhotovenia znaleckého posudku z dôvodu potreby znaleckých meraní v konkrétnom ročnom (zimnom) období, a za požadovaných vonkajších teplôt.

Vo veci bol, po jej prerozdelení v súvislosti s odchodom predchádzajúcej zákonnej sudkyne na materskú dovolenku, dňa 9. 6. 2017 vyhlásený rozsudok, teda vo veci už bolo meritórne rozhodnuté.

Je teda zrejmé, že v súčasnosti nie je možné konštatovať u žalobcov/sťažovateľov stav dlhotrvajúcej právnej neistoty; súd vo veci konal a koná v rámci svojich možností priebežne, plynulo a efektívne, s vynaložením úsilia o skončenie veci – relatívne dlhšia doba medzi vykonaním jednotlivých úkonov súdu bola spôsobená

... jednak zložitou sporu, vyplývajúcou z náročného a dlhotrvajúceho znaleckého dokazovania (pričom súd viackrát urgoval znalca/znaleckú organizáciu na skoré vypracovanie znaleckého posudku); túto skutočnosť nie je možné pripísať na vrub konajúceho súdu,

... jednak objektívnou skutočnosťou, keď Okresný súd Trnava je dlhodobo personálne poddimenzovaný (na čo jednotliví sudcovia pravidelne upozorňujú), dĺžka konania je teda spôsobená objektívnym stavom; túto skutočnosť nie je možné pripísať na vrub konajúceho súdu,

... jednak aj správaním sa strán sporu, ktoré viackrát požiadali o odročenie alebo zrušenie pojednávania.

Sťažnosť považujem za nedôvodnú, nezistil som žiadne subjektívne prieťahy v konaní, ktoré by boli spôsobené sudcom alebo pracovníkom tunajšieho súdu.“

13. Podaním doručeným ústavnému súdu 4. júla 2017 sťažovatelia v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvali na dôvodnosti svojej sťažnosti.

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľov upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a zároveň namietajú aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

19. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

20. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

21. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku,

Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

22. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

23. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

24. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez prietáhov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd

v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

25. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

26. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (sťažovateľmi uplatňovaný nárok voči žalovanému na výmenu vadných vecí) sa javí po skutkovej a právnej stránke ako čiastočne zložitejší, a to len vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania. Avšak vzhľadom na to, že predmet konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, nemožno skutkovou náročnosťou veci ospravedlniť dĺžku konania v trvaní skoro 6 rokov do prvého meritórneho rozhodnutia. Z vyjadrenia okresného súdu, ako aj predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd v namietanom konaní začatom 16. júna 2011 po doručení sťažnosti sťažovateľov ústavnému súdu vo veci rozhodol rozsudkom z 9. júna 2017.

27. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľov. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k prierahom podstatnejším spôsobom prispelo správanie sťažovateľov.

28. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd z doručeného spisu okresného súdu zistil priebeh namietaného konania zhodne, ako bol opísaný s'ťažovateľmi i okresným súdom a ako je tento opísaný v časti I tohto nálezu, a konštatuje, že konanie sa začalo 16. júna 2011 a po doručení s'ťažnosti s'ťažovateľov ústavnému súdu (10. mája 2017) okresný súd po skoro šiestich rokoch konania vo veci meritórne rozhodol rozsudkom z 9. júna 2017. Napriek plynulosti vykonávania úkonov okresným súdom smerujúcich k prerokovaniu a rozhodnutiu veci vzhľadom na to, že okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol až po skoro šiestich rokoch od začatia konania, konanie sa vyznačuje priet'ahmi spočívajúcimi v neefektívnosti postupu okresného súdu. Ústavný súd pritom nezistil žiadne okolnosti spočívajúce v zložitosti veci či správaní účastníkov, ktoré by mohli zistené priet'ahy v ich podstatnej časti ospravedlniť.

29. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

30. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

31. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci bolo skončené vyhlásením meritórneho rozsudku okresného súdu, ústavný súd nevyhovел s'ťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané

finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

33. Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 500 každému z nich samostatne z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prierahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovatelia žiadali priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhoveli.

34. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu ich právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v celkovej sume 468,51 €.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, je 73,67 € (§ 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

36. S poukazom na výsledok konania vznikol každému zo sťažovateľov nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 165,02 € vrátane režijného paušálu, t. j. spolu u oboch sťažovateľov v sume 330,04 €.

37. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

38. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017